der komme Mange ind. Jeg skal ikke indlade mig paa at nævne, hvem jeg antager hører hjemme der, ligesom jeg af visse Hensyn ikke skal fortsætte Rækken; men det vil være klart, at de, der komme i 3die Classe, maae komme til at hedde Etatsraader; det er man vant til, det er traditionelt, og det vil blive bevaret. Og saaledes vil det komme til at gaae maaskee heelt ned til „andre Secretairer". Dette er Beskaffenheden af det Skridt, som man vil gjøre for at afskaffe det „skadelige, usunde og unaturlige, tydsk-absolutistiske" Rang- og Titelvæsen: vi ville faae meget Mere deraf end før. Det forekommer mig, at der en noget urolig Tilbøielighed til at reformere, som giver sig tilkjende paa en uheldig Maade ved forskjellige Leiligheder, og jeg kan ikke tilbageholde, at det forekommer mig, at den har gjort sig gjældende her. Jeg vil bede de Herrer et Øieblik med mig sætte Dem ind i den Tanke, at det, som her foreslaaes, var den Stilling, vi havde, og at der da blev foreslaaet, at vi fra den skulde vende tilbage til, hvad vi have nu. Hvorledes vilde man da ikke være istand til at prise det som et sandt og virkeligt Fremskridt i den sunde Menneskeforstands Interesse. Her foreslaaer man at raade Bod paa den Ulempe, der menes at være tilstede, ved at slaae den Regel fast, at den, Kongen giver Embede, ham gjør Vor Herre til en Mand, der fortjener Rang, gjør ham altsaa i en vis Forstand til en udmærket Mand. Havde man nu dette System, og Nogen foreslog, at det skulde overlades til Kongen at give Udmærkelse til den, der havde fortjent den, hvor vilde man da ikke prise det som et stort og sandt Fremskridt! Og hvor urimeligt er det ikke, at Alle skulle blive staaende i den Classe, hvori deres Embede er blevet slaaet fast! Jeg kan ikke skjønne Andet end, at det dog vilde være urimeligt at antage, at alle de Embedsmænd, der staae i samme Embedsclasse, skulde være retteligt charakteriserede ved at maatte beholde den selvsamme Rang. Deraf vilde jo følge, at den ganske jævne Middelmaadighed, der gjør, hvad man kan kræve, og det endda maaskee kun tilnød, uigjenkaldeligt vilde være sat ved Siden af den, der erhverver sig virkelig Fortjeneste af Fædrelandet og maaskee hævder dets Navn overfor andre Nationer, hævder dets Navn og Rang blandt Fremmede. Er dette ikke urimeligt? Jeg antager, at alle Professorer ved Universitetet ville blive satte i samme Classe. Er der nu ikke en himmelviid Forskjel imellem en Professor ved Kjøbenhavns Universitet, der kun bestrider sit Arbeide til daglig Brug, holder sine Forelæsninger o. s. fr., og den, der leverer store og vigtige Arbeider, som gjøre Nationen Ære og bringe dens Navn ud iblandt Fremmede? Er det da ikke rigtigt, at der gives Leilighed til at yde den Sidste Rang fremfor den Første, saafremt man overhovedet vil have Rang og Titel. (En Stemme: Det vil man jo ikke have!) Jo, det vil man jo.

Lehmann: Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler var aldeles desorienteret med Hensyn til, hvorom Spørgsmaalet her egentlig dreier sig. At der mellem de Militaire indbyrdes maa være et vist Hierarchi, at f. Ex. en Oberst maa staae over en Capitain, en Capitain over en Lieutenant osv., det er Noget, som er en ligefrem Selvfølge. En saadan indbyrdes Rangforordning eller et saadant Tjenestereglement, eller hvad man nu vil kalde de Forskrifter, hvorved man ordner det indbyrdes hierarchiske Forhold, er for Embedsmændenes gjensidige Berøring aldeles nødvendigt, og noget Saadant findes i enhver Stat, hvori der er en ordentlig Administration. Men Hovedsagen er — hvorledes dette Forhold saa end ordnes —, at det kun vedkommer Forholdet mellem Embedsmændene indbyrdes, og at det er den store Befolkning aldeles uvedkommende. En Byfoged og en Herredsfoged har som saadan at udøve de Pligter og besidder de Rettigheder, som enten udtrykkelig ifølge Lov eller efter Sagens Natur eller ifølge Vedtægt følge med en saadan Stilling, men udenfor denne sin Stilling, udenfor sit Embede skal han ikke have Fortrin for nogensomhelst Kjøbstadborger eller Landmand. Det forekommer mig, som om den ærede sidste Taler endnu i den Grad var hildet i det hidtilværende usunde, unaturlige, tydsk-absolutistiske etc. Rang- og